

Сабира Сталберг

Филип в зоопарка

Lecti

book studio

Сабира Сталберг

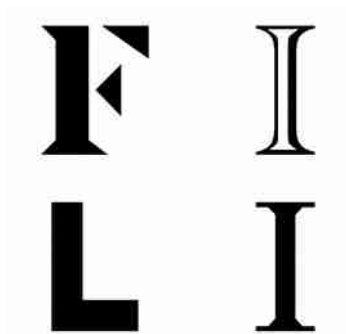
Филип в зоопарка

*Превод Росица Цветанова
Редактор Сабира Сталберг
Илюстрации Мария Витасало*

Варна 2018

*Книгата се издава с подкрепа на
Финландската организация
за литературен обмен (FILI)*

Второ издание

Оригинално заглавие
Filip i djurparken (шведски)

© Лекти Бук Студио 2018
Лекти Бук Студио ► book.lecti.eu
Варна 2018

ISBN 978-619-192-113-3 (Хартиен носител)
ISBN 978-619-192-114-0 (PDF)
ISBN 978-619-192-165-2 (EPUB)

Глава 1

Казвам се Филип и харесвам акулите.
Акулите са огромни и опасни.
Имат много зъби и остра перка,
която стърчи на гърба.
Мисля, че са страхотни.

Харесвам животни с остри зъби.
Колкото по-опасни са,
толкова повече ми харесват.
С мама и татко посетихме голям аквариум.
В аквариума има много риби и животни,
които живеят в морето.

Направих много снимки
с новия си фотоапарат.
Сега имам фантастични снимки
с най-опасните акули на компютъра.
Най-много харесвам тигровите акули.

В момента леля Улрика
и братовчедка ми София са на гости.
София е във ваканция,
а леля си е взела отпуск.

Те живеят в друг град,
но обикновено ни
посещават през ваканциите.
Ще останат две седмици.

Две седмици!
Как ще издържа?

Не мога да понасям леля Улрика,
затова ѝ викам просто леля.
Тя никога не разрешава човек
да се забавлява.
Мама също е ядосана
или нервна понякога,
но не е неприятна като леля.

Когато се катеря по дървета,
мама само вика:
— Филип, внимавай!
Леля обаче крещи:
— Филип, веднага слез! Ти си луд!
Припадам!

Леля е смешна.
Кучето ѝ е още по-смешно.
Това е съвсем дребен пудел
на име Максимилиан.

Името е по-дълго от кучето.
На Максимилиан му викат Макс,
но аз го наричам Пляс.
Ушите му пляскат, когато бяга.

Леля си мисли, че Пляс е бебе.
Тя разнася пудела навсякъде
и го храни с вкусотици.

Познайте дали Пляс е дебел.
Прилича на рунтава наденица
с четири крака.

Братовчедка ми София знае всичко.
Нея също не мога да я понасям.
Тя смята, че съм тъп.
Мама и татко обаче много я харесват.
— София е сладка — казва мама.
— Тя е мила и възпитана.
— София е умна — казва татко.
— Трябва да вземаш пример от нея, Филип.
— Не, мерси — отговарям. — Тя е надута.
Не харесвам надутите хора.

Глава 2

Мама и татко не споделят

моето мнение за София. Напротив.

— София знае толкова много — казва мама.

— Тя чете книги и е добра ученичка.

— Човек поумнява, като чете — добавя татко.

— Трябва да четеш повече книги, Филип.

— Не, мерси — повтарям аз.

София знае колко е разстоянието до луната.

Но аз не мисля да пътувам до луната.

Аз искам да опитомявам акули.

— Акулите са хищници — казва мама.

— Може да те изядат.

— Точно затова са толкова вълнуващи —

отговарям. Е, сигурно няма да ме изядат.

Те знаят, че ги харесвам.

Мама и татко въздъхват и клатят глави.

— Филип ще поумнее все някой ден —
казва мама.

— Да се надяваме — отвръща татко.

Днес трябва да ходя в зоопарка

с леля и София. Мама и татко са на работа.

Мама казва, че София много иска
да види зоопарка.

София обича животните

и вечно говори за животни.

— Знаете ли, че жабата дървесница

може да се катери по дърветата? —
казва тя и добавя: — Като Филип.

София ме гледа надуту. Сърдит съм.
— Не искам да ходя в зоопарка — казвам аз.
— Ще бъде весело — казва мама.
— Нали харесваш паяци.
— Можеш да снимаш опасни животни —
казва татко. — Не забравяй фотоапарата.

Аз мисля, че зоопаркът е тъп.
Там ходят само малките деца.
Предпочитам да посетя аквариума.
Трябва да направя нови снимки на скатове.
Снимките ми при последното посещение
не излязоха толкова добри.

Знаеш ли какво е скат?
Това е голяма и плоска риба.
Има шипчета по тялото си
и дълга, остра опашка.
Скатът се носи плавно във водата.
Страшно е опасен и много красив.

В зоопарка изобщо няма
такива опасни животни.

Глава 3

Леля иска да вземе пудела си в зоопарка.
— Не — казва София. — Макс остава вкъщи.
Не може да се ходи с кучета в зоопарка.
Забранено е.
— Максимилиан не може да стои сам
цял ден — възразява леля. — Ще се
страхува. Никога не е бил сам.
— Майко, кучето остава у дома —
казва София строго.
София нарича леля „майко“.
— София Елеонора — започва леля.
Но веднага млъква,
защото със София не може да се спори.

Когато излизаме, леля спира на вратата.
Целува Пляс по носа. Много пъти.
— Сега бъди добро куче — казва тя.
— Скоро ще се върнем.
Пляс лае и маха с малката си опашка.
Мисля, че се радва да се отърве от леля.
— Олеле, забравих си лятната шапка
— казва леля на стълбището.

Леля забравя страшно много.
Отива да вземе зелената си сламена шапка.
На нея има жълти рози и лилава панделка.
— Вече съм готова — казва тя радостно
и слага шапката на главата си.

Ще пътуваме с автобус до зоопарка.
На спирката чакат много хора.
Гледат ни втренчено.
Леля носи ужасна рокля на червени карета.
Говори толкова високо, че всички я чуват.
Нямам представа за какво говори,
защото предпочитам да не я слушам.
Гледам голямата чанта на леля.
Тя е сребриста на цвят и блести на слънцето.
Странно. Не помръдна ли?

Най-после идва автобусът.
Леля се качва първа.
Оставя чантата си на пода и търси
пари в портмонето.
— Къде сложих дребните? — чуди се.

Зад нас чака дълга опашка от деца и големи,
всички искат да пътуват до зоопарка.
Децата стават нервни
и започват да се бутат.
Едно момче ме блъсва в гърба
и аз се спъвам в чантата на леля.
Чантата се помръдва и нещо скимти.

Успявам само да си помисля:
Какво, за бога...
Тогавя Пляс изскача от чантата!

Глава 4

— Максимилиан! — виква леля.

— Лошо момче!

Пуделът хуква навътре в автобуса.

Тя хуква след Пляс и забравя да плати.

Аз обаче стигам пръв.

Хващам Пляс в средата на автобуса.

Той лае радостно.

— Ама че си, няма да бягаш така —
хока го леля.

Тя прегръща Пляс. Тогава виждам София.

Тя е платила и държи билетите ни в ръка.

Изглежда ядосана.

— Майко — казва София.

— Прибирай се с кучето.

Няма да го водим в зоопарка.

Леля целува Пляс и не я е грижа за София.

— Любов моя — казва тя.

— Малкото сладурче на мама!

— Майко — предупреждава я София.

— София Елеонора — гневи се леля.

— Достатъчно. Отиваме в зоопарка с кучето.

Нито дума повече!

София отваря уста, за да каже нещо,

но леля сяда най-отзад в автобуса

с Пляс в скута.

София сяда най-отпред. Сама.
— Само да не открият Макс в зоопарка —
мърмори тя. — Тогава ще си навлечем беля.

— Филип, къде си?
Ела тук — вика леля.
Тя ми маха и се смее.

Леля е ужасна.
Но трябва да отида при нея,
Предпочитам да потъна в земята.
Никога в живота си
не съм се срамувал така.
Бузите ми са червени и горещи.

Леля не забелязва нищо.
Тя говори ли, говори.
Говори на мен, на Пляс
и през целия автобус на София.

Никой не я слуша освен Пляс.
Той седи в чантата и я гледа
с малките си черни очички.

Какво мога да направя?

Глава 5

Най-накрая слизаме от автобуса.
София купува билети за зоопарка.
Виждам, че е ядосана.
Леля изглежда не забелязва това.
Говори на София сякаш
нищо не се е случило.
Когато влизаме, София затваря
чантата на леля.
— Сега стой тихо, Макс —
казва София строго. Ако издадеш и звук,
се връщаш право вкъщи.

Стоим на входа на зоопарка
и гледаме една карта.
— Искам първо да отида при птиците —
казва София.
Тя посочва една картинка на птица.
— Както искаш — отвърща леля.
— София решава.

Леля оправя зелената си сламена шапка.
Пляс се размърдва в чантата ѝ.
Тя отваря чантата. Пляс скимти.
Само главата му се подава.
Не му харесва да е затворен в чантата.
Спираме пред голяма клетка.
На едно дърво е кацнала птица на ивици.

Кучето започва да лае, но птицата не мърда.
— Какво е това? — пита леля. — Може би орел?

— Ушата сова — отговаря София.

— На главата си има пискюли като уши.

— Леле — казва леля. — Колко е странна.

— Совите могат да си въртят главата и да гледат назад — казва София.

— Знаеш толкова много — въздъхва леля и завърта шапката си.

Аз свивам рамене. Совите не са опасни.

Само стоят и зяпат.

Не харесвам животни,
които стоят неподвижно.

Искам да се движат. Най-добре да плуват.

Следващата клетка, пред която спираме,
е още по-голяма.

— Морски орли — казва София.

— Един орел тежи седем килограма,
а крилете са широки поне два метра.

Ядат най-вече риба.

Гнездото тежи повече
от петстотин килограма.

Леля отива до клетката.

— Къде са орлите? — любопитства тя.

Точно тогава покрай нея
прелита гигантски орел.

Опасен и красив орел.

Затаявам дъх.
Той има остър клон и дълги, кафяви нокти.
Изваждам фотоапарата.
Искам да го снимам,
но той лети твърде бързо.
Успявам да направя
само две размазани снимки.
Ето го отново!

Глава 6

Олеле! Едното крило почти докосва леля.
— Помощ! — пищи тя.
Шапката на леля отлита от полъха
и тя изпуска чантата.

Пляс лае диво
и се мъчи да излезе от чантата.
Само че не може да избяга. Ципът е зайл.
Леля прави няколко крачки назад.
Зад нея има табела.
Тя не я вижда и се блъска право в нея.
— Ох — извиква леля,
когато си удря главата в табелата.

Това изглежда толкова откачено,
че се размивам.
Бързо правя снимка на леля до табелата.
На нея пише,
че не бива да се ходи близо до клетката.
Орлите са опасни според табелата.
София е ядосана.
— Стига си се хилил — съска тя.
— Дай тук фотоапарата!
Спирам да се смея на мига.
Тя се мъчи да ми вземе фотоапарата,
но аз съм по-бърз и ѝ се изплъзвам.
София ми хвърля гневен поглед.
После се обръща

и хуква след шапката на леля.
Леля вдига чантата с Пляс.
Слага си шапката и се смее.
— Беше вълнуващо — казва тя.

Леля се прави, че нищо не е станало.
Но София не се смее.
Тя е страшно ядосана. Сърди ми се,
задето се смеех и снимах.
Малко ме е страх.
Никога не съм виждал
София толкова сърдита.
— Ще изтрия снимката от фотоапарата —
обещавам.
София не отговаря. Дори не ме поглежда.
Гледа в земята и хапе устни.

— Филип, сега е твой ред да избираш —
казва леля мило.
— Къде да отидем?
— Искам да видя опасни животни —
отговарям.
— Совите и орлите са доста скучни.
— Змии — предлага леля.
— Сигурно искаш да видиш питони.
— Искам да са наистина опасни — отвръщам.
— По-възможност и отровни.
Иначе не е забавно.

Глава 7

Спираме пред голяма сграда
със стъклени прозорци.
През прозорците виждаме птици
и растения с чудни листа.
Леля съобщава, че ще остане отвън
заедно с малкия си любимец.
— Слънцето грее така хубаво — казва тя
и прегръща пудела си. — Ще седнем
на някоя пейка да му се порадваме.

Когато влизаме в сградата,
София още изглежда сърдита.
Мъча се да бъда мил и я питам:
— Защо майка ти не идва с нас
да разгледа змиите и паяците?
София не отговаря дълго време.
После казва:
— Майка се бои от змии.
Не може да търпи и паяци.
— Това е тъпо — казвам аз.
— Ти си тъп — отрязва София.
— Не е задължително човек да харесва
всички животни. Не е нужно
и само защото ти обичаш животни,
всички да го правят.
Ти си тъпа, мисля си аз.
Аз харесвам всички животни.
Змиите са страхотни почти колкото акулите.

Но не казвам нищо. Ако кажа какво мисля,
София сигурно ще се ядоса още повече.
Спираме пред един скорпион.
Доста е малък и опашката му стърчи нагоре.
Опашката е малко завита над главата му.
Изваждам фотоапарата си.
Става перфектна снимка.

— Знаеш ли, че скорпионите
могат да вървят напред, назад и настрани?
— пита София надменно.
— Много ясно, че знам — казвам аз.
— Знаеш ли, че само жилото на опашката е
отровно? — продължава София.
— Знам — казвам аз.
— А знаеш ли, че скорпионът има две щипки
и четири чифта крака? — пита София.
Не знам това, но се правя, че знам.
Нямам намерение да оставя София
да стане още по-надута.
— Той обича топлото — продължава София.
— Поне двайсет градуса.
Освен това спи денем.
Ловува най-вече нощем.
Чувствам се глупав. Трябваше да знам това.
Скорпионите са опасни,
а аз нали знам всичко за опасните животни.
Така поне си мислех.
— Сигурно може да се гледа в аквариум —
казвам аз.
— Би било страхотно да си имам скорпион.
Точно тогава зад нас се чуват стъпки.

Глава 8

Идва леля. Носи Пляс.

Тя не се оглежда.

— Ето ви и вас — пъхти тя. –

Изведнъж завая,

така че трябваше да се скрием.

Леля е мокра. Пляс се тръска.

Водните капки опръскват мен и София.

— Майко, Филип иска скорпион —

клюкари София.

— Ама че отвратително — възмуцава се

леля. — Какво ще каже майка ти?

Поглеждам гневно София.

Тя ми отмъщава. Сега леля ми се кара.

А довечера мама ще ми се кара,

защото леля ще ѝ разкаже всичко.

София се смее.

— Майко, трябва да си изсушиш косата — казва тя. — Тоалетната е напред и надясно.

— Идвате с мен — казва леля решително.

— Не мога да ви оставя сами

при всички тези опасни животни.

— Искам да видя змиите — казвам бързо.

— Трябва да им направя няколко снимки.

— Чакай ни при маймуните —

казва София на леля.

Не разбирам София.

Първо ми се сърди, а после ми помага.

Какво цели всъщност?
Искам да я попитам, но не смея.

София гледа един малък гушер.
Притиска нос в стъклото.
— Гекон — казва тя.
— Гушерът се казва гекон.
По краката си има малки косми,
затова може да се катери по стени и тавани.
Яде насекоми. Полезно животно.
Ела! Отиваме при змиите.

Глава 9

Една анаконда лежи наполовина във водата
и наполовина на пясъка.

Между змията и нас има стъкло.

Не мога да видя нито главата,

нито опашката,

само средната част на змията.

— Това е зелена анаконда — казва София.

— Дълга е десет метра и тежи

над двеста килограма.

Анакондата е една от най-големите

и тежки змии на света.

— Сигурно е страшно отровна — казвам аз.

— Никак даже — отговаря София.

— Хапе, но не е отровна.

Анакондата удушава плячката си.

Може да удуши цял крокодил.

— Страхотно — възкликвам. — Как го прави?

— Увива се около плячката си и я притиска —
обяснява София. — Но не се бой, Филип.

Ти не си вкусен. Дори с кетчуп.

— Ха-ха — казвам кисело. — Много смешно.

Глава 10

В къщата на маймуните
ни чакат леля и Пляс.
Леля води Пляс на каишка.
Застанала е пред една клетка.
Вътре в клетката има маймуна.
През решетката човек може
да промуши ръце.
И маймуната може да протегне ръце навън,
но не може да излезе.

Маймуната ни гледа с малките си очи.
Седи на клона на едно дърво
и се чеше по главата. Изглежда безопасна.
— Скучна маймуна — мърморя аз.
Заставам до решетката и вадя фотоапарата.
— Филип, не отивай твърде близо!
Маймуната се опита да ми вземе шапката —
предупреждава ме леля.
— Временна клетка — чета на табелата.
— Внимание! Маймуната краде.

Звучи вълнуващо. Ще снимам маймуната.
Мушвам фотоапарата в клетката
и правя снимка. Щраквам още една снимка.
Когато правя третата снимка,
нещо се случва. Маймуната скача
и грабва фотоапарата от ръката ми!
Леля пищи, а Пляс лае.

Той се опитва да се промуши в клетката,
но леля дърпа каишката.

— Пфу, тази мръсна маймуна
сигурно има бълхи — вика тя. — Не се
приближавай до нея, Макс!

Леля бързо прибира пудела в чантата.
Той спира да лае.

Ужасно съм ядосан на маймуната.

Разклащам решетките
на клетката с две ръце.

Крещя мръсни думи на маймуната.
За щастие леля не забелязва нищо.

Мама ми е забранила
да казвам мръсни думи.

Само София е спокойна.

— Спри да псуваш — казва ми тя.

— Няма полза.

Маймуната не разбира какво ѝ казваш.

Но аз не я слушам. Страх ме е,
че маймуната ще счупи новия ми апарат.

Имам страшно много хубави снимки на него.

Маймуната седи на един клон
и си играе с фотоапарата.

Хапе фотоапарата. Аз крещя:

— Спри, идиотска маймуна!

— Ти си идиот — мърмори София.

— Впрочем маймуната е от род морски котки.

Тя си мисли, че фотоапаратът се яде.

Маймуната хвърля фотоапарата на земята.

Усещам как целият изтръпвам.

Глава 11

После маймуната скача долу
и взема фотоапарата.
Дращи го и удря с него по дървото.
Натиска копчето. Няколко пъти.
Сигурен съм, че апаратът вече е счупен.
— Маймуната смята, че фотоапаратът ти е
кокосов орех — кикоти се София.
— Или някакъв друг твърд орех.
— Не ме интересува — прекъсвам я.
— Искам си апарата обратно.

— София Елеонора, трябва да намерим
някой гледач — вика леля загрижено.
— Ти отиди — казва София.
Леля оставя чантата с Пляс
и се втурва навън.
— Филип — казва София.
— Картата на зоопарка е у теб,
нали? Дай ми я.
— Какво общо има картата с маймуната? —
чудя се.
— Дай я — изсъсква София.
Не разбирам защо ѝ е картата, но ѝ я давам.
София мушва ръце в клетката
и маха с картата.
Маймуната спира да хапе фотоапарата.
Приближава се.
Изглежда картата ѝ е интересна.

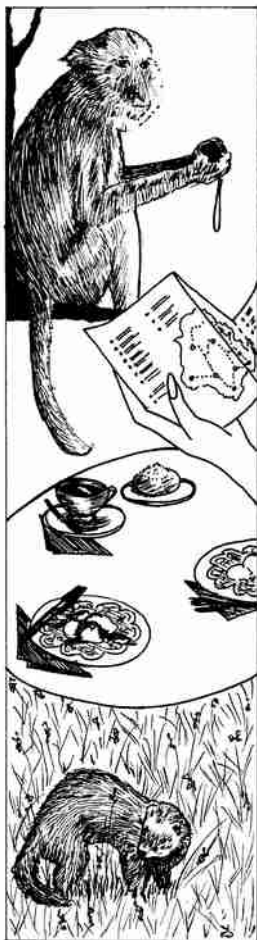
— Дай тук фотоапарата —
крещя на маймуната.
— Мълчи — съска София.
Маймуната се плаши
и веднага скача на дървото.
София пак маха с картата.
— Ела тук — казва тя.
Маймуната протяга ръка
към картата предпазливо.
— Дай ми фотоапарата — казва София мило.

Маймуната накланя глава.
Мисли и се чеше зад ухото. Не, не иска.
Седи си на клона и ни гледа с недоверие.
Никога няма да си върна фотоапарата.
Тази ужасна маймуна мисли
да задържи хубавия ми фотоапарат.
Мразя маймуни.

— Майка има пликче с ядки в чантата —
шепне София.
Тя вдига чантата на леля и рови в нея,
но не намира ядки.
Пляс лае, когато пак вижда маймуната.
— Тихо — казва София.
— Не бива да шумиш така.
Някой може да те види
и тогава ще трябва да си ходим.

Тя пак затваря ципа,
за да не може Пляс да вижда маймуната.
— Имам бонбони в джоба,

но не бива да се дават на маймуните
— мисли София на глас.
— Трябват ни зеленчуци, ядки или плодове.
— Забранено е да се хранят животните —
възразявам аз. — Написано е на табелата.
— Тогава никога няма да си получиш
фотоапарата — казва София.

Глава 12

Прищраква ми. Плодове? Та аз имам плод.
Мама пъкна един банан в раницата ми
преди да излезем тази сутрин.
Бързо вадя банана и го давам на София.
Тя го обелва малко и го пъха в клетката.
— Опитай този банан — казва тя на
маймуната. — Много е вкусен.

Маймуната скача от дървото
и се мъчи да вземе банана.
София бързо си отдръпва ръката.
— Не-е — смее се тя.
— Първо дай фотоапарата.
После ще получиш банана.

Маймуната се чеше по гърба и пак мисли.
Държи се за решетката с едната ръка.
Другата ръка държи фотоапарата,
но бананът е по-примамлив.
Маймуната пуска фотоапарата
и той пада на пода близо до решетката.
— Вземи го! — шепне София.
Веднага грабвам фотоапарата,
преди маймуната пак да се заиграе с него.

Маймуната взема банана.
Скача на дървото си.
Там обелва банана и го изяжда.

Глава 13

София взема фотоапарата от ръката ми.
Натиска едно копче. Фотоапаратът жужи.
Тя снима маймуната, която яде.

— По фотоапарата има следи от зъби,
но работи — казва тя.

Леля нахлува заедно с един
гледач на животни.

— Ето я маймуната — вика леля.

— Тя взе фотоапарата на Филип.

— Ето го фотоапарата — казвам аз
и го показвам. Аз съм облекчен и доволен,
че си върнах фотоапарата.

— Не е счупен. Само има отпечатьци от зъби.

Но е доста готино да имаш отпечатьци
от маймунски зъби по фотоапарата.
Мога да се смея от радост. Никой друг няма
отпечатьци от зъби на фотоапарата си!

— Аз обиколих целия зоопарк —
задъхва се леля.

— Спокойно — казва гледачът.

— Разкажете какво направихте с маймуната.

София разказва за банана.

Мисля, че гледачът ще се ядоса,
задето е хранила маймуната.

Но той се смее.

— Колко хитро — казва той.

— Ти знаеш много за животните, нали?

— Обичам животните — казва София.
— Те са най-хубавото нещо на света.
Искам да стана лекар на животни, така де — ветеринар.
— Заповядай на работа тук — казва гледачът. — Имаме нужда от добри ветеринари.
— София Елеонора е много малка — включва се леля. — Първо трябва да завърши училище и след това да учи в университет.
— Знам — казва София упорито. — Но мисля да стана ветеринар.
— Хубаво — казва гледачът.
— Значи се разбрахме.
Той стиска ръката на София и си тръгва.
София изглежда страшно горда.
Аз също съм впечатлен, макар че не искам да го показвам.
София знае много повече от мен за животните.
Горд съм, че братовчедка ми е толкова умна.
— Мерси — мънкам към София. — Мерси, че спаси апарата ми.
— Няма защо — отговаря София.
Разбирам, че София знае много за животните и аз трябва да науча повече за тях.
Трябва и да пазя по-добре фотоапарата си.
Беше моя грешка, че маймуната го взе.

Леля пуска Пляс от чантата.
Пляс лае маймуната
и тя го замеря с банановата кора.

Глава 14

- Сега имам нужда от чаша кафе — казва леля. — Ще успокои опънатите ми нерви. Съвсем изтощена съм.
- Майка винаги огладнява, когато е разстроена — казва София.
- Мама също огладнява, когато е ядосана или уплашена — добавям аз.
- Изведнъж София се усмихва.
- За първи път я виждам да се усмихва.
- Когато се усмихва, е наистина сладка.
- Аз искам гофрета — казва София — със сладолед.
- Аз също — викам и аз.
- Само че с шоколадов сос.

Отиваме в кафенето.

Леля поръчва голямо черно кафе и кифла.

— Имам нужда от поне литър кафе — пояснява леля. — Иначе ще припадна.

— Чак толкова лесно не припадаш — промърморва София.

Сядаме на една маса пред кафенето.

Няма почти никакви хора.

София и аз изяждаме гофретите бързо, но леля си пие кафето бавно.

Пляс лежи в краката на леля с муцуна върху лапите. Изглежда му се спи.

Леля му сваля каишката.

— Сега можеш да си починеш —
казва на Пляс.
— Вижте какви хубави птици — сочи тя.
— Онази с дългите пера на опашката
е най-хубава. Сигурно е фазан?
— Майко, това е паун — казва София.
Паунът отваря човка. Кряска с кух звук.
Леля се стряска.
— Ама че ужасно — вика тя.
— Звучи като призрак.
Как може птица да кряска така зловещо?

Една чайка се спуска от небето.
Опитва се да открадне кифлата на леля.
— Чайка смехулка — казва София.
— Има черна глава. Вижте! Ето я пак.
— Ужасни птици — вика леля.
Тя маха с ръце и чайката отлита.

Край съседната маса скачат врани и врабци.
Някой е ял сандвич и е оставил
много трохи на масата.
— Виж колко са красиви враните —
казва София. Взема фотоапарата ми
и бавно се приближава към птиците.
Пляс я следва. Той скача на пейката
и се разлайва. Птиците отлитат.
— Трябваше ли да ги плашиш?— пита София.
Пляс маха с опашка.
— Умно куче — казва леля. — Птиците цапат.
И кряскат твърде много.
Изведнъж откъм кафенето се вдига врява.

Глава 15

Няколко души тичат към нас.
Най-отпред бяга момиче с дълга коса.
Малко животинче скача покрай нас.
Не успявам да видя какво е, но София знае.
— Мангуста — казва тя въодушевено.
Сега и аз виждам животното.
То е кафяво и прилича на голяма невестулка
с дебела и дълга опашка.
Пляс хуква след мангустата.
Късите му крака тупат по земята.
— Стой — крещи леля.
Момичето с дългата коса и няколко гледачи
се спускат с всички сили надолу по склона.
Не видяха, че мангустата мина покрай нас.
Тя се отпрати в друга посока.
— Бързо — виква София.
— Трябва да хванем Макс.
— Той може да изпохапе мангустата.
Филип, ти тръгни надясно. Тръгвам наляво.
— София Елеонора, забранявам —
започва леля.
Ние обаче нямаме време да я слушаме.
Ето ги Пляс и мангустата.
Не, отново изчезнаха.
— Стой! — викам аз. — Пляс, ела тук!
Пляс и мангустата не се виждат.
Спирам, за да си поема дъх.
Къде се намирам?

Глава 16

Тук има големи, високи клетки
със стъклени стени. Отгоре са отворени,
значи не са за птици.
Клетките за птици имат покрив.
Чудя се накъде да тръгна.
Трябва да избира между две алеи.
Вече не чувам Пляс да лае.
Той е твърде далеч. Надясно или наляво?
Докато мисля, откривам нещо странно.
В една от клетките на земята
лежи нещо бяло. Прилича на голяма козина.
Козината се движи. Прозява се.
Виждам голяма, червена паст
с два остри зъба отпред.

Олеле. Козината е огромна котка.
Тя става бавно. Има големи лапи
и много дълга опашка с черно петно в края.
Котката пак се прозява.
Аз също се прозявам. Не мога да се сдържа.
— Филип — казвам на себе си.
— Не бива да спиш сега.
Трябва да намериш Пляс,
преди да е нахапал мангустата.
До клетката има табела. Любопитен съм.
Никога не съм виждал такава котка.
Чета какво пише на табелата:
Снежен леопард.

Сега виждам, че котката не е съвсем бяла.
Има тъмни петна по козината.
Котката се протяга и започва да обикаля
из клетката. Стъпва меко и тихо.
Колко е красива и гъвкава!
Никога не съм виждал нещо
толкова елегантно.
— Прекрасен си— казвам на снежния
леопард. Вадя фотоапарата.
Сега! Снежният леопард стои
точно пред мен.
Правя снимка и фотоапаратът проблясва.
Забравил съм да изключа светкавицата.
Снежният леопард спира.
Взира се в мен със светлозелените си очи.
Не помръдва, но съска.
Опашката маха заплашително.

Снежният леопард е опасен. Харесвам го,
но и малко ме е страх от него.
Ами ако яде хора?
Добре, че около клетката
има стъклена преграда.
— Добро коте — казвам на животното.
— Не се сърди. Беше просто светкавица.

Снежният леопард изсъсква отново,
но ми обръща гръб.
Ръцете ми треперят.
Внезапно чувам Пляс да лае.

Глава 17

Прибирам фотоапарата в джоба
и се затичвам към звука.
Откъде дойде? Сега виждам Пляс.
Той лае бясно пред една клетка.
Отивам до клетката и виждам,
че лае един рис.
Рисът е по-малък от снежния леопард
и опашката му е само чуканче.
Внимателно се приближавам към Пляс.
Трябва да го хвана.
Сега или никога! Но не успявам.
Умело ми се изплъзва.
— Ела тук — извиквам Пляс.
Той не ме слуша. Дори не ме забелязва.

Рисът яде сурово месо.
Сигурно Пляс усеща миризмата на месото.
Затова е толкова див. Трябва да е гладен.
Правя няколко бързи крачки
и се хвърлям върху Пляс.
Той отскача и аз се плъосвам по корем.
Пляс лае злорадо.
Ставам. Лявото коляно ме боли.
Ударих го на един камък.
Накуцвам, докато тичам нататък.
Сега наистина съм ядосан на Пляс.
Ето го отново!
Гони мангустата край клетките на лъвовете.

Но когато стигам дотам, и двамата изчезват.

Харесвам лъвовете. Те са опасни.
Искам да ги снимам,
но точно сега нямам време.
Пляс лае диво някъде напред.
София сигурно е там.
Каишката е с нея и тя може да го хване.
— София — викам аз.
Но никой не отговаря. Съвсем сам съм.

Не, не съм сам.
Мангустата внезапно се втурва срещу мен.
Тя гони нещо. Не е Пляс. Къде е пуделът?
Не го виждам никъде.
Какво гони мангустата?

Глава 18

Нещо с дълги уши.
Нещо кафяво, което подскача. Това е заек!
Заекът бяга точно към мен.
Той е обезумял.
Какво да правя? Мисля усилено.
Трябва да спася заека от мангустата.
Ако вдигна заека с едната ръка,
мога да хвана мангустата с другата.

Затичвам се към заека с протегнати ръце.
Той се опитва да ме избегне,
но успявам да го хвана.
Бързо вдигам заека.
Не му харесва, че е хванат.
Рита със задните лапи.
По-силен е, отколкото изглежда.
Бие с предните лапи по гърдите ми
и се мъчи да се отскубне от ръцете ми.
Ушите са прибрани плътно по гърба.

Мангустата танцува около мен.
Тя съска и скача нависоко.
Сега виждам, че е кафява с бяло.
Мангустата всъщност е доста сладка.
Има остър нос.
Мъчи се да ухапе заека, но ухапва мен.
Острите зъби на мангустата
раздират рана на ръката ми.

Боли ме и протича кръв.
— Ау! — пищя аз.
Изпускам заека. Той скача на земята
и мангустата се спуска след него.
Трябва пак да хвана заека.
Животът му е в опасност.
Аз и мангустата се състезаваме за заека.
Точно когато мангустата почти го настига,
вдигам заека във въздуха.
— Спри — крещя на мангустата.

Мангустата ме ухапва по крака.
Трябва да намеря София или някой друг,
който да хване мангустата.
Не мога да спася заека
и да хвана мангустата едновременно.
Имам нужда от помощ.
Хукам да бягам. Не знам в коя посока бягам,
но чувам гласове далеч пред мен.
Някой вика.

Бягам към гласовете с всички сили.
Мангустата ме следва и посяга към крака ми.
Спъвам се.
Нямам шанс да се измъкна.
Мангустата ме ухапва по глезена.
Къде са всички хора?
Защо отново е толкова тихо?
Заекът лежи неподвижно в ръцете ми.
Обзема ме паника. Умрял ли е?
Да не би да съм го смачкал?

Глава 19

Поглаждам заека по гърба.
Краката вече не ме държат.
Изведнъж ми се доплаква.
— Моля те, не умирай — мънкам аз.
Тогавя усещам как бие сърцето му.
Не е умрял. Жив е, но е изплашен до смърт.
Затова не помръдва.

Заекът ме гледа с черните си очи.
Сладък е. Има бретон.
Едното ухо е малко разкъсано.
Сърцето му бие по-бавно.
Вече не го е страх.
Или може би е толкова уплашен,
че сърцето му почти спира да бие?

Мангустата пак се мъчи да захапе заека.
Прави големи скокове.
Трябва да спася заека. Но как?
Виждам откряната врата.
Мога да се спусна натам
и да затворя вратата след мен.

Има само едно затруднение.
Как да вляза,
без мангустата да дойде с мен?
Не знам, но трябва да опитам.
Трябва да съм бърз.

Пред вратата заекът ме ритва в корема
и аз го изпускам.
Той скача вътре през вратата.
Умен заек! Вътре е в безопасност.
Мангустата посяга към петите ми.
Мъчи се да последва заека,
но със сетни сили затварям вратата
точно под носа на мангустата.

Мангустата остава от външната страна.
Мъчи се да влезе през решетката на вратата,
но не се побира. Съска гневно.
Успях. Спасих заека!
Поемам си дълбоко въздух.
Целият треперя. Ръката ми кърви.
Трябва ми носна кърпа,
за да спра кръвта.
Бъркам в джоба си
и ризата ми се изцапва с кръв.

Уф. Нямам кърпа в джоба.
Къде ми е раницата?
Сега ми трябва,
но тя остана в кафенето при леля.
Мама винаги пъха
пакет кърпички в раницата ми.

Къде съм всъщност?

Глава 20

Избърсвам кръвта в ризата.
Мама май ще се ядоса,
но точно сега не мога да
направя нищо друго.
Трябва да спра кръвта
и затова притискам ръката към тялото си.
Ризата става топла и влажна.
Защо мирише толкова лошо?
Едва сега забелязвам, че съм в клетка.
Зад нея има по-голяма клетка.
— Филип, не бива да мислиш.
Само ще се уплашиш,
ако мислиш — казвам си на глас.
Но трябва да мисля.
Вратата беше отворена.
Значи по-малката клетка трябва да е празна.
Може би животното е избягало.
Дали е клетката на мангустата?
Не, мирише на друго.
Мангустата не воня така.
А по земята има следи от по-голямо животно.
Кое животно оставя такива следи?

Страх ме е. Не смея да се огледам.
Може да е какво ли не животно.
Следите приличат на отпечатьци
от лапите на голяма котка.
Ами ако е снежен леопард?

Глава 21

Ужасно е да си в клетка.
Ами ако никога повече не изляза?
Ами ако никой не ме намери тук,
преди животното да ме изяде?
Издавам в паника и ми става лошо.
— Помощ! — крещя. — Помощ!
Никой не ме чува.
Дори мангустата не се вижда.

Внимателно се мъча да отворя вратата.
Заклучена е.
Животните в зоопарка живеят през
целия си живот зад решетки.
Стотици хора ги зяпат всеки ден.
Всички снимат и сочат животните.
Сега никой не ме гледа.
Но си представям какво е чувството,
когато всички те зяпат. Ужасно е.

Разклащам вратата. Не помръдва.
Мангустата не може да влезе.
Но и аз не мога да изляза.
Къде е заекът?
Започнал е да копае дупка,
защото иска да излезе от клетката.
Но ако изкопае проход под вратата,
мангустата може да го хване.
Тя със сигурност е наблизо.

Пази на вратата
и чака заека да изскочи.

Мъча се да вдигна заека, но той се измъква.
Хващам ушите му.
Ушите изглеждат страшно тънки,
но са жилави и не се късат.
Вдигам заека на ръце и го прегръщам.
Трябва да го държа,
за да не избяга от клетката.

Заекът лежи мирно. Не се опитва да бяга.
Крие главата си под ръката ми.
Аз също искам да се скрия.
Когато държа заека, съм по-спокоен.
— Ти си добър другар — прошепвам на заека.
В голямата клетка зад мен
има опасно животно.
Навсякъде мирише опасно.
Харесвам опасните животни,
но не ми харесва
да съм в една и съща клетка с тях.
Животните трябва да бъдат зад решетки,
зад стъкло или в аквариум.

— Никога няма да опитомя акула —
шепна на заека. — Просто не смея.
Всъщност ме е страх от опасни животни.
Само ти знаеш за това.
Не казвай на никого.
Иначе никой няма да ми вярва повече.
Обещаваш ли?

Глава 22

Заекът мушва муцуна още по-навътре
под ръката ми.

— Няма страшно — шепна му успокояващо.

Аз обаче не съм спокоен. Никак.

Толкова ме е страх,

че дори не мога да мисля.

Въпреки това мисля през цялото време.

Мозъкът ми работи, без аз да го искам.

Искам да забравя всичко.

Това е само кошмар.

Хрумна ми какво да направя.

На земята в клетката има клон.

Мога да удрям с него по решетката.

Може би някой ще ме чуе.

Но смея ли да отида до клона?

Сигурен съм,

че опасното животно е някъде наблизо.

— Внимавай, Филип, стъпвай тихо —
казвам си.

Отивам до клона на пръсти и го вдигам.

После тичам обратно към вратата.

— Тъпа мангуста — казвам на глас.

— Ти си виновна за всичко.

Започвам да удрям с клона по решетката.

Дрън! Дрън! Дрън!

Заекът скача. Страх го е

и се мъчи да се изтръгне от ръцете ми.
Удрям решетката още веднъж. Не стига.

Шумът не е достатъчно силен.
Трябва да вдигам повече врява.
Но какво ще стане,
ако обезпокоя животното в голямата клетка?
— Няма никакво животно — казвам си.
— Само си внушаваш, Филип.

Трябва да рискувам.
Сигурно някой ще ме намери,
ако вдигам достатъчно силен шум.
Удрям по-силно по решетката.
Заекът потреперва при всеки удар.
Никой не идва. Спирам да удрям,
защото ръката ми се изморява.
Сменям ръката.
Нямам сили да ударя повече
от веднъж с ранената ръка.
Трябва да седна и да си почина.

Нещо зад мен изръмжава.
Нисък, опасен звук.
В същия миг чувам Пляс да лае.
Лаят се чува много отдалеч.

Трябва да го повикам.
Кучетата имат добър слух.
— Пляс — викам аз. — Ела тук!
Чувам го да лае все по-близо.
— Пляс — викам. — Тук, момче!

Най-сетне го виждам.
Сълзи капят от очите ми,
но сега плача от облекчение.
Няколко сълзи капват
върху козината на заека.

Глава 23

Пляс е най-доброто куче на света.
Повече никога няма да му се сърдя.
Пляс е на каишка и София държи каишката.
Тя бяга след Пляс.
— София, тук съм — викам с цяло гърло.
Пляс идва до вратата и лае.
Той плаши мангустата,
която стои отвън и скача.
Мангустата пак започва да танцува и скача.
Знаех си. Мангустата е лежала пред вратата
през цялото време и е чакала заека.

Пляс подгонва мангустата,
но София не пуска каишката.
Тя върви бавно към вратата.
— Олеле, Филип — казва тя.
Очите ѝ се уголемяват и са уплашени.
Тя гледа покрай мен. Гледа нещо зад мен.
Целият изстивам.
Побиват ме тръпки по гърба.
— Олеле — казва отново.
След това се размива.
— Не се плаши — казва тя.
— Обърни се бавно. Няма страшно.
Зад теб има тигър.

Глава 24

Краката ми омекват. Тигър!
Опасен тигър, който яде хора!
Облягам се на вратата.
Аз съм в клетката на тигъра.
Знаех си, че наблизо има опасно животно.
Усещах погледа му върху мен.
Но не знаех, че е тигър.

— Тигърът е във вътрешната клетка — казва
София спокойно. — Ти си във външната
клетка. Той не може да те стигне.
Виждаш ли колко е хубав?

Обръщам се бавно.
Сега виждам тигъра.
Той се взира в мен през решетката.
Очите му са жълти и има широк нос.
Когато ръмжи показва
дългите си остри зъби.
Съвсем наблизо е.
Ако направя две крачки напред,
ще докосна мустаците му.
Има лапи, които са големи колкото заека.
Не, лапите на тигъра са по-големи от заека.

София чете табелката пред клетката:
— Това е сибирски тигър.
Това са най-големите котки на света.

Знаеш ли, че сибирските тигри
са по-големи от лъвовете?
Тигрите достигат
между два и три метра дължина.
Опашката може да бъде до метър.
— Мерси — казвам. — Достатъчно. Тук вони.
— Разбира се — отговаря София.
— В гората не мирише,
защото там скита на свобода.

Тигърът е опасен и красив едновременно.
Около устата му има кръв.
Вперил съм поглед в кръвта.
— Току-що е ял — сочи София.

В дъното на клетката има няколко кокала
и голямо парче месо.
Затова не видях тигъра отначало.
Лежал е и е ядял там в ъгъла.

— Сега трябва да те измъкнем —
казва София. — Ще доведе някой гледач.
Не се бой! Сибирските тигри
са много опасни. Но ти ще се справиш.
Имаш късмет.
Приятно забавление
с малкото котенце!

Глава 25

София връзва Пляс за решетката.
После тя хуква по пътя.
Не се боя. Скован съм от страх.
Дори не мога да говоря.

Взирам се в тигъра и той ме наблюдава.
Тигърът ръмжи.
От гърлото му излиза дълбок рев.
Жълтите очи не мигат.
Извъръщам поглед
и притискам гръб към вратата.

Тогава тигърът се прозява.
Виждам дълга редица от зъби в голяма паст.
Тигърът може съвсем лесно
да разбие решетката с големите си лапи.
Ако иска да ме изяде, може да го направи.
Може би още е гладен.

Извън клетката Пляс скимти
и лае мангустата.
Тя танцува около пудела и го дразни.
Не знам колко дълго се вирам в тигъра
и той се вира в мен.
Усещам го като година, не — сто години.

Внезапно се чуват гласове.
София тича към вратата.

— Филип, добре ли си — вика задъхано.
— Сега ще те освободим.
Носим ключа.

Зад София бяга гледачка на животни.
— Ой — казва гледачката.
— Ти как влезе в клетката?
Обикновено храним тигъра
от тази малка клетка.
Тя отваря вратата с ключ.
Аз залитам навън със заека в ръце.

Мангустата съска, скача високо
и се опитва да ухапе заека.
Но пак ме ухапва по ръката.
— Стига толкова — крещя ядосан.

Зад мангустата лае Пляс.
Той се мъчи да ухапе мангустата.
Гледачката заключва клетката.
София вдига Пляс, който спира да лае.
После гледачката хваща мангустата за тила.
— Ама че немирник си ти —
казва на мангустата.
— Последвайте ме.
Ще върнем този беглец на собственика му.

Глава 26

Мангустата е на друго мнение.
Измъква се от хватката на гледачката
и се мъчи да ухапе Пляс.
Гледачката я улавя отново.

— Тази мангуста — започвам аз.
— Това не е мангуста — прекъсва ме София.
— Видяла съм погрешно.
Това е питомен пор.
— Той хапе — казвам аз.
— Играе си — отговаря София.
— Обикновено хапе, когато си играе.
Но какво имаш под мишницата?
— Заек — казвам аз.
— Мангустата — не, порът — гонеше заека.
Аз го спасих.

София се смее високо.
— Филип, ти си герой — казва тя.
— Порът обикновено гони зайци.
Ти си взел храната на пора.
Не е за чудене, че ти е ядосан.
Иска си обяда.

— Откъде знаеш — питам я.
— Той освен това съскаше.
— Порът обикновено съска, когато е сърдит
— обяснява София.

— Покажи ми заека!
Колко е сладък с този бретон.

София се смее,
но изведнъж очите ѝ се насълзяват.
Премигва.

— Ти изчезна — казва тя.
— А после те намерих в клетката на тигъра.
И ти кървиш.
— Тигъра — казвам. Забравих за тигъра.
Обръщам се, за да го видя.
Той лежи до решетката и се прозява.

Гледачката се смее.
— Тигърът май само е искал да те види —
казва тя. — Той е стар и не е особено опасен.
Все пак е добре, че не си го пипал.
Тигрите могат да реагират неочаквано,
ако се чувстват заплашени.

— Изобщо не бих могъл да заплаша тигър —
възразявам
— Той е много по-голям от мен.
— Не е съвсем така — мърмори София.
— Тигърът би трябвало да
се страхува от теб.

Глава 27

Край една дълга сграда стоят много хора.
Има няколко гледачи и хора от кафенето.
Един гледач взема заека от ръцете ми.
Кръвта ми е капала по козината на заека.

Друг гледач слага пора в малка клетка,
която е донесъл.
София пуска Пляс и избърсва очи с ръка.
Държи Пляс здраво за каишката.
— Имаш кръв по обувките — казва ми.

Чувам гласа на леля
и виждам зелена сламена шапка.
Леля се провира сред хората до мен.
— Филип, жив си — пищи леля.
— Какво си направил? Ти си луд!

Прегръща ме силно.
По роклята и сребрилата ѝ чанта
остава кръв, но тя не забелязва.
Шапката се търкулва на земята.

— Скъпи ми Филип — вика леля.
— Така се тревожех.
Какво ще каже майка ти?
Помощ, припадам!

Пляс скача върху крака ми.

Клякам и го потупвам по главата.
Той лае и ме ближе по лицето.
— Добро куче — казвам му.
— Ти ме намери.

Момичето с дълга коса се затичва към пората.
Плакало е.
По лицето ѝ има ивици от мръсотия и сълзи.
— Китин — вика тя.
— Моят сладък Китин.
— Порът се казва Китин —
обяснява ми един гледач.
— Момичето се казва Катарина
и е собственичка на Китин.
Катарина обикновено идва тук,
когато Китин трябва да се ваксинира
или има нужда от ветеринар.

— Китин избяга,
когато щяхме да му бием инжекция.
Добре, че ти го намери.
Един пор може да направи много пакости
сред други животни,
ако тича на свобода из зоопарка —
казва друг гледач.

— Китин ме намери — казвам сърдито.
— Не се харесваме особено един друг.

Глава 28

София изважда кърпичка
и бърше кръвта по ръката ми.
— Филип беше ухапан няколко пъти
— казва София на гледачката.
— Може ли да стане инфекция
от ухапването на пора?
— Не — отговаря гледачката.
— Порът има толкова остри зъби,
че няма да влязат бактерии в раната.
Но при всички случаи трябва да почистим
раната и да превържем ръката ти, Филип.

— Какво ще правите със заека? —
питам разтревожен.
— Нали няма да го дадете на пора?
— Ще измием кръвта, а после ще го занесем
при другите зайци — казва гледачката.
Той живее на заешкия хълм.
Точно този заек често копае тунели.
Зайците обичат приключения извън хълма.

— Може ли да го взема у дома? — питам аз.
— Ако го държа в клетка, няма да избяга.
На вас само ви пречи в зоопарка.
— Майка ти не обича зайци —
прекъсва ме леля.
— Той ще изяде всичко в къщата.
Зайците харесват и кабели.

Може да прегризе кабелите
на компютъра ти.
Един мой приятел има заек ...

— Заекът се чувства по-добре тук в зоопарка
— вмята гледачката.
— Не е свикнал да живее в клетка.
И обича да бъде с другите зайци.
— Жалко — казвам аз.
— Толкова ми се иска да имам заек.

Гледачката взема заека под мишница.
Катарина носи клетката с Китин.
Те идват с нас в стаята на гледачите.

Един гледач промива раната
и превързва ръката ми.
Вече не боли чак толкова.
Опитвам се да отмия кръвта и от ризата.
София ми помага.

Катарина ме моли за извинение много пъти,
защото нейният пор ме е ухапал.
— Китин ме хапе и мен,
когато си играе — казва Катарина.

Тя показва ръката си.
По нея има много белези
от острите зъби на пора.

После обаче Катарина става загрижена.
На челото ѝ се появява бръчка.

— Китин нали няма да се разболеет от ухапванията на кучето?

— пита тя гледачката.

— Не мисля — казва гледачката.

— Но можем да му бием инжекция за всеки случай.

Гледачката се обръща към леля.

— Защо сте довели куче в зоопарка? — пита тя. — Строго забранено е!

Глава 29

Леля се изчервява.

— Той е толкова малък — казва тя.

— И Макс не прави нищо лошо.

— Кучето можеше да изпохапе поря — казва гледачката.

— Пуделите са добри ловци.

Леля поруменява още повече.

— Мислех — започва тя.

Но гледачката я прекъсва:

— Кучето може да пренесе болести, които са опасни за животните в зоопарка.

И животните може да имат болести, които са опасни за кучето.

Затова е забранено

да се водят кучета в зоопарка.

Трябва да пазим и нашите животни, и кучетата от зарази.

— Не знаех — мънка леля.

Известно време мълчи.

После извиква ужасена:

— Ами ако Макс се е разболял?

Трябва веднага да отидем на ветеринар!

— Първо Филип трябва да отиде в болницата за ръката — казва гледачката.

— Ръката трябва да се превърже добре.

После можете да заведете

кучето на ветеринар.

— Трябва да се обадим на майката на Филип

— казва София.

— Аз ще го направя — казва леля.

Тя прибира Пляс в чантата си

и дърпа ципа.

— Стой мирно — казва тя на Пляс строго.

— Може да си хванал бяс

или някоя друга опасна болест.

Леля звъни на мама на работата ѝ,

но не разказва какво се е случило.

Само казва, че ще закъснеем.

Това е мило от нейна страна.

Благодарен съм ѝ.

Не искам да обяснявам всичко на мама.

Още не.

Мама сигурно ще се уплаши,

като види кървавите ми дрехи.

— Майка ти иска да говори с теб —

казва леля.

Подава ми телефона.

Преглъщам три пъти,

преди да кажа здрасти на мама.

Глава 30

Мама сигурно ми е ядосана.
Мама обаче съвсем не е нервирана.
Само е уморена.

— Филип — въздиша мама.
— Пак ли се загуби?
— Почти — казвам аз.
— Но трябва да отидем до болницата.
За по-сигурно. Няма страшно.
Жив съм и съм добре.

Мама въздиша.
— Все ще попаднеш в някое приключение —
казва тя. — Ще ми разкажеш,
като се приберете у дома.
Да ви взема ли от болницата?
Или да позвъня на татко ти?

— Няма нужда — казвам аз.
— Ще вземем такси. Чао!

Затварям бързо, преди мама да успее
да ме попита още нещо.
На път за болницата казвам на София:
— Благодаря, че ме спаси.
Ти и Пляс. Смела си.
Не се уплаши от тигъра.
И знаеш много за животните.

— Ти показва смелост
като спаси заека — казва София сериозно.
— Иначе порът щеше да го изяде.
— Трябва пак да отидем в зоопарка —
казвам. — Не успях да снимам тигъра
и лъвовете.
Но направих много хубава снимка на
снежния леопард.

— Не утре — вика леля.
— На мен ми стига толкова зоопарк.
— Можем да отидем в аквариума утре —
предлагам аз.
— Абсолютно — казва София.
— Знаеш ли, че зъбите на тигровата акула
растат цял живот?
— И са ужасно остри — добавям.

Смеем се и двамата.
София изглежда очарователна,
когато се смее.

— Вие сте луди — казва леля.
— Припадам!

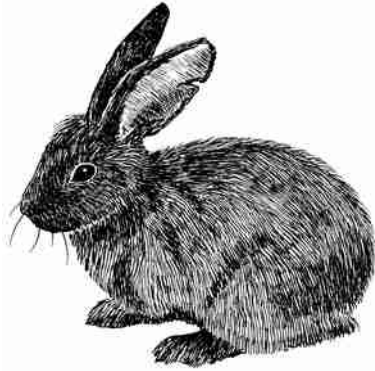
Повече за лесен език
bookpil.eu

Още книги
от Лекти бук студио
book.lecti.eu

Филип в тунела
Филип на кораб
Филип на летището
Филип в гората
Миранда

**Филип харесва
опасни животни.
Посещава
зоопарка
и спасява заек.**

**Но се оказва
заклучен
в клетка.**

**В клетката има много опасно животно.
Как ще се измъкне Филип оттам?**

ISBN 978-619-192-113-3 (Хартиен носител)
ISBN 978-619-192-114-0 (PDF)
ISBN 978-619-192-165-2 (EPUB)